

Sygn. akt II AKz 53/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski SA Piotr Brodniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Rafała Gawinka

po rozpoznaniu w sprawie **M. P.**

zażaleń wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 stycznia 2013r.

sygn. akt III K 228/12

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu M. P. z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2013r., Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do wyroków: Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 27.01.2004r., sygn. II K 1213/02, Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 17.11.2006r., sygn. V K 1032/06, Sądu Rejonowego Ekspozytury w Mallrichstadt (Niemcy) z dnia 13.08.2007r, sygn. CS2J9386/07 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28.06.2011r., sygn. III K 240/09. W uzasadnieniu wskazał, że czynny

za które wymienionymi wyrokami skazany został M. P. nie podlegają łączeniu, ponieważ nie stanowią realnego zbiegu przestępstw. Nadto, wyrok Sądu Rejonowego Ekspozytury w Mallrichstadt (Niemcy) z dnia 13.08.2007r, sygn. CS2J9386/07, nie podlega łączeniu ze względu na treść art. 92a k.k., gdyż wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących, wydanych za granicą.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyli obrońca skazanego i osobiście skazany M. P..

Obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania:

„- w postaci art. 6 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie przysługującego oskarżonemu prawa do obrony,

- wydanie orzeczenia przy zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z uwagi na to, że oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadku określonym w art. 80 k.p.k.”

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W swoim osobistym zażaleniu skazany M. P. podniósł, że w uzasadnieniu postanowienia wymieniono wyroki, np. z 2004r., o które nie prosił. Nadto, wbrew prawu odmówiono mu odpracowania kar grzywny, kosztów sądowych i korzyści majątkowej, a karę grzywny świadomie i celowo zamieniono na karę pozbawienia wolności przyjmując 1 dzień pozbawienia wolności za 10 zł grzywny. Wszystkie dokumenty z tym związane wysłał do Sejmu. Od Sądu Apelacyjnego nic nie oczekuje, ale prosi o odpowiedź na zażalenie, które zakończy postępowanie odwoławcze w Polsce, aby sprawę mógł nagłośnić w Brukseli.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia nie są zasadne.

Wskazana w zażaleniu obrońcy bezwzględna przyczyna odwoławcza, określona w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego

udział był obowiązkowy. Tymczasem w niniejszej sprawie skazany miał zapewnioną pomoc obrońcy w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym, ponieważ jak wynika z zarządzenia z dnia 24.01.2013r., oskarżonemu wyznaczono obrońcę z urzędu i obrońcy doręczono odpis postanowienia o umorzeniu postępowania. Oczywistym też było, że udział skazanego i jego obrońcy w posiedzeniu sądu, w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. nie był obowiązkowy, ponieważ przepisy rozdziału 60 k.p.k. takiego obowiązku nie nakładają, a obowiązek określony w art. 80 k.p.k., pomimo że skazany był pozbawiony wolności w postępowaniu toczącym się przed sądem okręgowym, dotyczy jedynie rozprawy. Zatem prowadzenie przez Sąd Okręgowy posiedzenia bez udziału oskarżonego oraz jego obrońcy, nie może stanowić podstawy do uznania, że w sprawie zaistniało bezwzględne uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Należy jeszcze dodać, że przepisy rozdziału 60 k.p.k. nie stanowią nic odnośnie prawa stron do udziału w posiedzeniu w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. W sprawach nieuregulowanych, art. 574 k.p.k., nakazuje stosowanie przepisów o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji, w tym także art. 96 k.p.k., który mówi o zasadach stawiennictwa stron, oraz art. 339 k.p.k., który z to przepis w § 5 obowiązek lub możliwość wzięcia przez strony, obrońców i pełnomocników udziału w posiedzeniu ogranicza do enumeratywnie wymienionych przypadków. Nie należy jednak do nich posiedzenie w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. Przepis art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. przewiduje prawo stron do udziału w posiedzeniu w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2-11 k.p.k., ale nie na podstawie art. 572 k.p.k. Stwierdzenie zatem przeszkody prawnej do wydania wyroku łącznego skutkuje koniecznością wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. na posiedzeniu, w którym strony mają prawo wziąć udział, stosownie do treści art. 96 § 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., jedynie wówczas gdy się stawia. Na sądzie orzekającym nie ciążył zatem obowiązek zawiadomiania skazanego, jak i jego obrońcy o terminie posiedzenia. W konsekwencji zatem chybiony był zarzut naruszenia art. 6 k.p.k., zwłaszcza że w sprawie, czego nie

kwestionuje także skarżący, nie zachodziły żadne podstawy do wydania wyroku łącznego. Skarżący nie podniósł również żadnych argumentów wskazujących na to, że zawiadomienie obrońcy o jego wyznaczeniu tydzień po posiedzeniu miało jakiegokolwiek znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie. Żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć zaskarżonego orzeczenie nie podniósł również w swoim osobistym zażaleniu skazany.

Dlatego, zaskarżone postanowienie utrzymano w mocy.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu oparte zostało na treści § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami).